

Pavel Jurutka

Česko

máš za odměnu

Fejetony 2009 – 2012

blog.iDNES.cz

Pavel Jurutka

Česko

máš za odměnu

Fejetony 2009 – 2012

blog.iDNES.cz

*Věnováno tatínkovi, který by s mnohým sice nesouhlasil
a hravě by spočítal, že se to nevyplatí tisknout, ale byl by
rád.*

© Texts : Pavel Jurutka

© Illustrations : Pavel Jurutka

© Graphic layout : Designfriendly, s.r.o., Peter Bližnák

Blogování je uklidňující, o něco víc návyková, ale hlavně svobodomyšlná činnost. V knížce jsem pro vás vybral fejetony z let 2009 až 2012. Snad vás v této neutěšené době trochu pobaví, neboť jde o zpravodajství typického daňového poplatníka, který se sice občas rozzlobí, a jistě oprávněně, ale když nakonec zaplatí všechny složky, ostříhá jabloně, vyčistí sifon v koupelně, a když ho právě nebolí záda ani zub, sedne na kolo nebo vyrazí pěšky, a je znovu fascinován rozmanitostí světa, ale hlavně krásou naší české kotliny. Inu, jak říkám: Česko máme za odměnu. Příjemné čtení.

P. J.

Obsah

Je přece správné chtít úspěch pro všechny	10
„Česko máš za odměnu,“ řekl mi svatý Petr	11
Svatý Petr zapomněl v naší koupelně notes	15
Svoboda, papuče, kameny a švestky	17
Kvůli Tatičku Klausovi se pohádalo samo Nebe	19
Máš zaplacený daně, uhlíři?	22
Zabil jsem Číslo 5, pánové!	25
Aida - etiopská otrokyně s pusou od majonézy	27
Tebe mi, Čejka, byl dlužen čert!	30
Od modrého pionýra k modrému wohnoutovi	32
Tradice a muslimové na Valašsku	34
Takhle sis' to, Ježíšku, přál?	36
Myši se mají hubit o Vánocích	39
Evropská unie je impotent	42
Jak Amíci nechytily valašského teroristu	44
Poselství Huberta, správce kořat z roku 1410	46
Proč rozdělujete republiku, páni politici?	47
Jak Čeněk německé kolegyni na kuří oko šlápl	50
Jen si, proboha, nestříhejte vlasy!	52
Jak je těžké být „chlap s gulama“	53
MUDr. Rath a skuteční lékaři	55
Vezměte si z mladých příklad. Alespoň jednou	57
Absták poživatelů sociálního státu	59
Na sprosté fauly musíte mít žaludek	60
Vaše podlomené zdraví pivo upevní a spraví!	61
Je po volbách. Tak ať se starají a my žijém!	63
Milá paní Poledňáková, maminky na tábor nepatří!	64
Když stvořil Pámbu Vysočinu, plakal	67
Za Brusel aneb realita budoucích dědečků	70
Vzhůru do kopce, mozkomorům navzdory!	72
Nevděčný úděl Blanických rytířů	74
Vysál jsem pavouka	75
Stávku jsem se rozhodl udělat osmého prosince	78

My všichni Českou poštou povinní	79
Nestíháte? Kupte si vánoční velrybu!	80
Nemůžu sehnat staré tepláky	82
Už jsou tady, holky, tak vydržte!	84
O milence všedního dne aneb Kup doutník a cvrčky!	86
Co všechno jste ochotni udělat pro svůj úspěch?	87
Lepší euforie z Jágrů než frustrace z politiků, pane Janečku!	89
Pátek třináctého aneb Jarda byl fajn chlap	90
Organismy k maturitě léty dotlačené	92
Daně platí střední třída, aby chudí nezabili bohaté	94
Co tu po nich zůstane - růžový tank a pach chamtivosti?	95
Zbourali jsme Štvanici. To jsme hrdinové	97
Pošlete dítě na tábor, vrátí se vám Rambo!	98
Norsko: Smutek a bída zlenivělé společnosti	101
Kdo nahradí Václava Klause?	102
Pozor, pane Rumpej, aby se Vám to taky nestalo	104
Ticho je temnota	105
Je těžké přinutit menšinu respektovat zákony?	108
O rozlité kávě Heleny Vondráčkové	109
Važte si facky, kterou vám vlepí Mistr	111
To jde, mít ve vlaku čisté WC, stevarda, nápoj a internet?	113
Homosexuálové se prý v Praze porvali se Šmouly	115
Naivní trouba, co poslušně zvonil klíči	116
Za komunistů byla děcka zanedbávaná	119
Proč už neslavíme sedmnáctý listopad?	122
Těžký život kulturních Čechů a Santa Klaus	123
Měl Pámbu tatínka?	125

Je přece správné chtít úspěch pro všechny

(O volebním hesle jedné politické strany.)

Když si skupina dvaceti lidí vyjela ráno na moře v malém motorovém člunu, bylo počasí slunečné, takřka ideální. Všichni se kochali pohledem na moře, popíjeli chlazené nápoje a vedli příjemné rozhovory s ještě před chvílí neznámými společníky. Motor tiše pracoval a po chvíli se člun natolik vzdálil od břehu, že se výletníkům naskytl krásný pohled na pobřeží.

Slunce pálilo už s polední vervou, když se člun díky proudům dostal poněkud dále na moře, než bylo v plánu. Posezení na dřevěných lavicích se po několika hodinách stalo nepohodlným, hovor ustal a osádka začala nervózně vyhlížet břeh. V jednu hodinu motor vynechal a ztichl. Po několika marných pokusech se muž, který motor obsluhoval, podíval na ostatní a ruku špinavou od oleje otočil palcem dolů.

„Co jste s tím dělal, člověče?!“ zaječela paní s drdolem sedící úplně vzadu. Několik dalších začalo rovněž lamentovat jeden přes druhého, jako by právě zjistili, že nepřivezli slíbené banány. Na přídi se vztyčili dva muži, starší a mladší, a začali prohledávat člun.

„Musíme veslovat,“ řekl ten starší a požádal trojici sedící na pravém boku, aby mu uvolnili místo. Člun se pohybem obou mužů mírně rozkolébal a ze skupiny na zádi se ozvalo ještě nervózněji: „Sedněte si, člověče, chcete nás všechny vyklopit? Oni se o nás postarají!“ A celá skupina kverulantů kývala souhlasně hlavami, semkla se k sobě ještě víc a s ještě větší zlobou sledovali každý pohyb ve člunu.

Na lavici vpravo se dva výletníci začali s nepřítomným pohledem modlit.

Břeh už bylo sotva vidět. Oba muži upevnili vesla a začali veslovat. Šlo to ztěžka, ale člun se po delší době opět pohnul. Vlny neustávaly a díky prostoru pro veslaře se kom-

fort ve člunu zhoršil. Po půl hodině pocítli muži u vesel únavu a břeh se jen neznatelně přiblížil. Ubylo pitné vody a ze zádi se ozval nervózní hlas: „Takhle nikam nedojedeme!“ Veslaře bez řeči vystřídala žena s mužem. Na přídi se vztyčil starší pán a začal sbírat láhve se zbytky vody. „Vodu rozdělíme tak, aby bylo dost pro veslaře,“ řekl a mladé ženě s dítětem podal slunečník. Odpočínutí muži se po chvíli opět vrátili k veslům. Na břehu se začaly rýsovat siluety domů. Až po západu slunce se vyčerpané čtveřici veslařů podařilo dostat člun ke břehu.

„Díky bohu,“ svorně řekla modlíci se dvojice.

Starší muž, pán, co obsluhoval motor, i žena s dítětem poděkovali veslařům.

„Díky vám,“ spílali kverulanti ze zádi, „jsme prožili nejhorší chvíle svého života! Budeme si stěžovat, my to tak nenecháme!“

...

Inu, je přece správné chtít úspěch pro všechny.

15.8.2009

„Česko máš za odměnu,“ řekl mi svatý Petr

(Podle tisku máme u nás aktuálně nejvyšší ceny energií.)

Číst noviny je dnes sebezničující. Tak vida: máme tady nejdražší energii široko daleko. Zvyšují se daně. Zdražuje se chleba a benzín už pro jistotu drahý je. Náš stát prohrává arbitráže jednu za druhou. A ti nejvyšší si to na jakési lodi u italských břehů rozdávají mezi sebou, zleva doprava napříč politickým spektrem. Máte mě vidět u voleb!

Když je člověkovu přes čtyřicet, vlastně trochu víc přes čtyřicet, energie už není nekonečná. Možná to znáte. K běžné provozní únavě přidá se drobný konflikt doma, v práci je nervozita kvůli krizi a k tomu přišel dopis z finančního úřa-

du a složenka s doplatkem za elektřinu. I přesto už jsem vyměnil všechny žárovky za úsporné a v rychlovarné konvici vařím fakt jen tolik vody, kolik se vejde do jednoho hrnku. Chodím a zhasínám. Jo, a od rána mě píchá pod lopatkou a je štěstí, že se mohu otočit alespoň celý. Člověk v takovém stavu jen těžko snáší zprávy z vrcholné české politiky. No máte mě vidět u voleb, blbečci!

Vztekle jsem vyplivl pastu do umývadla a ta bolavá záda jsem za hlasitého skřípění narovnal. Ze zrcadla mě při tom pozorovala podivná šedivá skvrna. Mračila se a pak na mě mrkla. Zastavil jsem vodu a nevěřicně zíral na tu záhadnou věc.

„Tak hele,“ řeklo to najednou, „nenadávej!“

Spadla mi brada.

Pak se ta věc zavlínila a vyplula do prostoru, aby se nakonec zhmotnila ve svatého Petra. Vážně. Nebyl větší než čínská váza po babičce. Ne že bych ho hned poznal, ale na kapse od pyžama měl takovou tu cedulku, jako mívají prodavačky v obchodech.

Stálo tam: „Svatý Petr, Jeho pravá ruka.“

Užasle jsem hleděl na cedulku.

„To my tam teď Nahoře máme,“ řekl svatý Petr, cedulku si pečlivě narovnal a pak ladně doplachtíl na okraj vany.

„Já vím, že nevěříš,“ povídá mi, „že vůbec nějaké Nahoře je, ale to teď tady neřešme, to je na dlouhý vysvětlování. Už vás bude, lidičky, sedm miliard, tak Starej nabral nový anděly. A abysme se poznali, máme tyhle cedulky.“ Povzdechl si: „Časy se mění. Ale to jsem nechtěl.“

Svatý Petr se odmlčel, podrbal se na svatém čele a pokračoval.

„Jo, už vím. Už tě chvílku pozoruju. Co si pořád stěžuješ, člověče? A nadáváš, a ještě k tomu sprostě. Abys věděl, Česko máš za odměnu! Co by za to jiní dali! Tak furt neremcej a utři si z brady tu pastu.“

Teprve teď jsem zavřel pusou. Svatý Petr pokračoval:

„Podívej. Je to tady mírný pásma, tak tu máš v létě teplo, že se můžeš koupat. A přitom není zas moc horko. A když je

moc horko, což se Starýmu taky někdy podaří, tak tu jsou krásné řeky, co po nich jezdí vodáci Zdeňka Šmída, po nocích běhají vodácký víly a večer svítí ohně malý jako hořící zápalky. A do toho ti zaprší, a v lese se udělá takový to chladivý vlhko, jak se voda vpije do mechu a pak pomalu uvolňuje do vzduchu: tehdy se tam jdi projít. A třeba chvílku obejmi vysoký šedý buk, co vypadá úplně jako sloní noha. V zimě si můžeš zalyžovat, a když má Starej dobrou náladu, nasype i kolem Zlína, tak můžeš jezdit na běžkách ke Hřibovi, jak si tam dáváte ty dobrý bramboráky, co tak pekelně voní až k nám Nahoru. Občas to s tím mrazem přehání, já vím, ale nesmíš se na Něj zlobit, má už svoje roky. No a co? Zas vám tu nemrzne jako těm chudákům na Sibiři. Mrzne? Tak si vem hrnek šalvějového čaje, i tu slivovičku ti Starej odpustí, neboj. A zalez do peřin a je zase dobře. Oni aspoň pomrznou ti drobní škůdcové, já vím, že jsou to taky boží tvorové, ale aby jich pak v létě nebylo moc. Ono je to stejně tak zařízený, že když zmrznou, pokračují pak dál někde jinde a nějak jinak. Ale to bys nepochopil.

A pořád se můžeš v létě těšit na Vánoce a v zimě na jaro, až poprvé zavoní hlína a všechno živý si protáhne klouby. Máš tu hory a roviny, rybníky, potoky a řeky, historická města a malé vesničky.

Máš tu dobré kamarády, dobré pivo, i do těch Tater je to kousek, máš tu všechno. No řekni mi, kde jinde to máš takhle pěkně na jedný hromádce? A ty pořád nadáváš a pořád si stěžuješ. Von je Starej dobrák, ale jestli nepřestaneš, budeš v dalším kole saharská housenka nebo něco podobně vodpornýho.“

Svatý Petr se vznesl až k prádelní šňůře, podrbl se ve vousecch a zvedl jemně ukazováček.

„Tak nezapomeň, nejseš na světě sám a Česko máš za odměnu!“

A pak se zavlnil, jak se v létě vlní vzduch nad horkým asfaltem, a byl pryč.

Teď jsem si sedl na vanu já. Klepala se mi kolena. No uznej-

te, svatý Petr v koupelně, to se nestává každý den. Oknem jsem pozoroval temně modré švestky mezi zelenými listy. Srpen už je v půlce, je čas založit kvas.

Za pár týdnů dozraje a já k těm volbám půjdu. Za tohle místo stojí za to bojovat, máme ho za odměnu, ale hlavně: mají ho za odměnu ti, co přijdou po nás.

15.8.2009

Svatý Petr zapomněl v naší koupelně notes

(O tom, že z prázdných beček nikoho nenakrmíte, a taky o tom, jak snadno lze rozdělit jeden národ.)

Jenomže teď neví, kde ho ztratil, jinak už by ho tu nejspíš hledal. A to prý ti Nahoře všechno vědí. V notesu je zápis z poslední porady Nebeské správní rady, snad se nebude zlobit, když vám ho tu vybrebentím, stojí to za to. Nakonec co, v nejhorším zase přiletí a sprdne mě. Jako minule. Bylo to latinsky a překlad dal děsnou práci, tak si toho važte:

Porada Nebeské správní rady,

15.8.2009, Souhvězdí Persea

Zapsal: svatý Petr

Přítomni: Pámbu, svatý Petr, Matka Tereza, Jan Hus, svatý Václav, Ježíšek

Omluveni: Martin Luther King, Johanka z Arku

Téma porady: Česká kotlina.

„Tak kdo chybí?“ zeptal se Starej a sandálem vykopl do vesmíru slušnou dávku Perseid.

Matka Tereza snaživě referovala: „Luther prý nemůže. Pořád se motá kolem toho novýho černýho socialisty, co ho mají v tý Americe za prezidenta. A že prý v tom Česku stejně bijou černý, tak nepřijede. A Johanka je na dovolené u Sarkozyho.“

„Tak začnem,“ zahájil Starej poradú jako vždycky společnou písni Ave Maria. To se ale nejdřív zase pohádal s Husem, který chtěl vodreprovat ten svůj hit Ktož sú boží bojovníci. Poslední dobou si ten Hus nějak vyskakuje, a to tam má přitom pěkný nepořádek, hanba mluvit. Však mu taky Starej řekl, ať si to bleskem obletí, jinak že mu tam pošle hloubkovou inspekci. Bleskovou. To on dělá často a ráth.

Celkový stav v kotlině české zhodnotil pak svatý Václav, který normálně mluví hrozně dlouho a strašně rád se poslouchá. Místo pořádné práce sepisuje moudra a nikdo pořádně neví, co chtěl vlastně říct.

Nakonec povídá: „A já se ti, Pane Bože, opravdu, ale opravdu divím, že to tak necháš. Já bych si s tím věděl rady, hmm, ne jako Hus, co se pořád hrabe v jakési pravdě. Pravdu mám já, hmm, pochopitelně, hmm, není jiné volby.“

Starej zrovna koukal dolů a zálibně pozoroval letící Perseidy. Při slově volby sebou prudce trhl, oko mu začalo tiktat a třesoucí se rukou vybryndal kávu.

„Tak dost!“ vybafl nervózně. „Kdo to v těch Čechách teď vlastně vede?“ otočil se k Husovi.

Hus se postavil, s rukou teatrálně zasunutou za talár zakotvil pohled do prostoru:

„Můj národ je na cestě ke spravedlivé společnosti, kde nebude chudých ani bohatých. Nemocných ani zdravých.“ Oči mu planuly sociálním žarem: „Všichni dají všechno do sudů, a zbaví se tak tíhy majetku. O co prázdnější budou jejich truhlice, o to plnější budou jejich srdce. Kdo bude mít hlad, může se najíst, kdo bude chtít zpívat, bude zpívat!“ Teď už mu žhnuly i tváře. „Pravda a láska nás obejmou.“

Matka Tereza se vysmrkala a svatý Václav zívł. Taky teatrálně.

Ježíšek se hořce usmál: „Ty seš, Jendo, pořád stejně naivní. Dyť si vzpomeň na mě,“ promnul si jizvy na rukou, „a ty sám už s s touhle teorií jednou taky pěkně pohořel.“

„No dobrá, tak si sedni, Honzo,“ přerušil je Starej, „že ty se mi tu vždycky tak rozpálíš. Dyť já tě přece chápu.“

Hus se posadil nepříliš ochotně. A Starej pokračoval: „Tak podívejte, hoši, promiň, Terko, já ty Čechy už znám. To voni si pudou klidně i třikrát, jak to nemá jasný pravidla. Do roztrhání. To pak jsou najednou ty společný bečky prázdný, než bys řekl švec, ale po sklepech, a to si buďte jistý, maj' všichni nakradeno až hanba. A ještě se diví. Ty si, Jendo, sedni tadyhle s Vaškem, a dejte hlavy dohromady. Vždyť vy nejste, kluci, žádný hlupáci a dole je spousta chytřích Čechů, co je moc nepustí ke slovu. Tak si je vytáhněte, naslouchejte jim a pořádně to s nima proberte. A do přístě, a to vám povídám, chci tady mít rozpracovanej projekt, jak se budou ty bečky plnit. Ale ne jen jednou, ale na furt. Je to jasný? Jak se budou plnit, než se z nich začne rozdávat. OK? A ty to zapiš, Petře.“

„Co je to projekt?“ zeptal se Hus a svatý Václav otočil oči v sloup.

19.8.2009

Svoboda, papuče, kameny a švestky

(Blíží se volby. Politici už perou do lidí tím nejtvrdějším kalibrem. Výsledek? Blbá nálada i kámen, kterým někdo trefil Topolánka.)

Kromě dnes už bájných pětiletěk, kterými měla socialistická země nejdřív dohnat a hned nato i předehnat kapitalisty, máme tu i české dějinné dvacetiletky. Ta poslední a nejsvobodnější právě končí. A aby nám to nebylo líto, dvacet let od listopadového sametu rozmáhá se bolestinství i ona pověstná blbá nálada. Kdo ví, proč zrovna my si jí tak užíváme, kdo ví, zda mají blbou náladu i v jiných krajích kolem nás. Ale spíš ne.

Žít svobodně je jako šplhat na Mount Everest. A my šplháme do toho kopce a už se divíme, že se nám špatně dýchá a že nás bolí nožičky. Copak jsme s tím nepočítali?

Tvrdím, že máme demokratickou společnost, ať se to někomu líbí, nebo ne. Máme svobodu a učíme se jí užívat. Můžeme cestovat, psát, mluvit, aniž bychom se otáčeli přes rameno, je-li čistý vzduch. Můžeme se hlásit k libovolným názorům, orientacím i politické příslušnosti. Můžeme podnikat nebo být zaměstnanci, kreslit obrazy nebo dělat politiku. Není to ideální, ale můžeme všechno. Nebojíme se vězení, pokud neporušujeme zákon.

Je to ta svoboda, na kterou naše českomoravská pahorkatina čekala od roku třicet devět. Svoboda, kterou považují za nejvyšší hodnotu lidského života, života bez drátů a povinných pochodů. Už nehrozí vězení za názor a vyřčené slovo, do domovů nám nelezou estébáci, nemusíme se bát o své blízké ani o svůj poctivě nabytý majetek.

Svoboda je opravdu jako Mount Everest. Nádherná hora, kterou jsme se rozhodli zdolat a která nás odmění nádherným výhledem. Výstup na takový kopec ale není zadarmo. Kdo chce na vrchol, musí trénovat. Musí se otužovat, připravovat, znát počasí, sestavit tým a obstarat kvalitní výbavu. Cestou nahoru musí vážit každý krok. Musí mít vhodné boty. Na Everest nemůžete v papučích, bez kondice a bez osobních obětí. Stejně jako nelze být svobodný bez patřičné zodpovědnosti.

Být svobodný není jen tak.

U nás máme veliké štěstí, že pro ochranu svobody nemusíme válčit a umírat, jako je tomu na mnoha místech současného světa. Za nás to už udělali naši spoluobčané, ti, kteří bojovali na různých frontách, umírali a jejich životy končily v nacistických nebo komunistických věznicích. A není to zas tak dávno.

Nebo už jsme zapomněli?

Po nás se chce už jen naši svobodu hájit. Tím, že nedopustíme ohrožení základních principů, na kterých stojí. Tím, že nebudeme špinit odkaz T. G. Masaryka, Milady Horákové, Jana Palacha a mnoha dalších bezejmenných. Tím, že nedáme zemi zpátky do rukou utopickým socialistům, kteří

vykrádají kasičky už i našim vnukům. Tím, že odmítneme hrubé, odporné chování politiků i onu blbou náladu nás všech. S blbou náladou jděte do háje, na to nemáme právo! Ti z nás, pro které je svoboda na prvním místě v žebříčku hodnot, blbou náladu neznají. Nemáme na ni čas a ani nás tak nějak nenapadne. Vy ostatní, v papučích a s blbou náladou, vás je mi líto. Vy se nikdy nerozhlédnete z vrcholu Everestu. A vy, pro které je svoboda na prvním místě, hlavu vzhůru. I kdyby ji měl trefit nějaký ten kámen. Svoboda za to stojí!

PS: Tož tak, děcka, a včil jedna fakt dobrá zpráva z Valašska, protože dobrá nálada vzniká v důsledku dobrých zpráv: Letos je skvělá úroda švestek!

19.8.2009

Kvůli Tatíčku Klausovi se pohádalo samo Nebe

(Tady mi dovolte jedno malé postesknutí: Tento fejeton měl být druhým z dlouhé řady příspěvků, ve kterých se o věcech dnešních a skrz naskrz pozemských radí nebeská rada složená z českých osobností, které už v tom nebi dávno jsou a jsou tam po zásluze. Až poté jsem zjistil, že se v jednom nejmenovaném pražském divadle zrodila divadelní hra přesně na této myšlence vystavěná. Nic tak ne-naštve našince, jako když se svým originelním nápadem doběhne do patentového úřadu, kde mu osoba úřední jen suše a bez kapky účasti oznámí: „Teď, teď tu byli: nějaký Svěrák a Smoljak.“)

Nebeský bulvár píše: Hádka na Nebesích! Václav Klaus rozdělil Nebe! Po Nebi lítala ostrá slova a blesky! Hus utekl a svatý Václav se urazil!

A jak to bylo ve skutečnosti? Na poslední Nebeskou radu přinesl svatý Václav coby zástupce Česka tam Nahoře jen jeden diskusní příspěvek.

Tak sláva, zaradoval se Starej, protože Češi vždycky hrozně prudí a dneska ho čeká milovanej tenis, a zrovna čtyřhra s Alláhem, Manitúem a Duchem svatým. A to bejvá vždycky dobrej match. Zvlášť když má v kabeli tu novou raketu vod Marie.

„Tenhleten Alláh,“ pomyslel si Starej, „je stejně kanón. Všechno si řeší sám a nikdo mu do ničeho nekecá. Jestli já jsem to s tou demokracií nepřepískl!“

„Tak začnem,“ řekl a podíval se demonstrativně na hodinky, „a ty mluv, Vašku, dneska jsem fakt bussý.“

Svatý Václav se slavnostně vztyčil a urovnal si průsvitnou klopou svého průsvitného saka: „Navrhuji, aby všichni Češi nadále nazývali Václava Klause Tatíčkem Klausem!“

Matka Tereza si přestala špitat s Ježíškem a Husovi spadla lžička do kafe. Svátý Petr zamžikal očima přes obroučky brýlí.

„To nemyslíš vážně, Václave,“ rozčilil se Hus a zašermoval průsvitnýma rukama. „Jedině přes mou mrtvolu.“

„No podívej, Václave, to je teda fakt silný kafe,“ řekl Starej, „tohle já nedělám často a už vůbec ne rád, víš přece, že Otec je jenom jeden.“

Ježíšek se pokřížoval: „Taťka má pravdu, přátelé, takovej Masaryk, to byla jiná třída, tam to i chápu. Ale Klaus, dyť se na něj podívejte, jak on se tam dole pořád naparuje. Rozumbrada jeden.“

„To jsou pořád samí tatíčkové,“ začala brblat Matka Tereza, „a co mamičky, kolegové, vy na ženy pořád zapomínáte, copak je to ...“

„Počkej, Terezko, my tu teď řešíme vážný věci,“ přerušil ji svatý Petr, „ale ty buchty máš fakt moc dobrý.“

Svatý Václav nervózně pokračoval: „Václav Klaus rozhodně, ale rozhodně nemyslí jen sám na sebe. On si to zaslouží! Umí počítat, nádherně mluví, hezky se oblíká a má pořádek na stole. Hmm. On přece brání český národ proti rozpínavé Unii, on, kudy chodí, tudy myslí na český lid a na sebe zapomíná. Vždyť novou raketu už si nekoupil, ani nepamatuju.“

Starej nenápadně kopl tenisovou kabelu pod stůl.

Tohle nemusím poslouchat,“ bafl Hus, sklapl své červené složky a práskl nebeskou bránou zvenku.

V tom pípla Starému smska: „Kde vězí můj Bílý bratr? Náš Hnědý bratr a Duch už se rozehrávají. Spěchej. Manitú.“

„Lidi, já sem dneska fakt bussy,“ vzhlédl Starej od mobilu, „tak abysme to nějak rozštípli. Von se mi ten Klaus docela líbí, já mu jeho zásluhy neberu, ale na Tatička to není. No, nečerti se, Václave. Klaus je ješita, že je to donebevolající, a taky neumí moc prohrávat. Jen si vzpomeň, jak skončil v tý svý Ódéés. Dyť on tu Ódéésku, svý dítě, hodil přes palubu v tý nejhorší chvíli. To žádnej tatíček svému dítěti neudělá, i kdyby mu provedlo nevím co. Na to jsem pes, jak se někdo nestará vo svý děti.“

Pámbu mrknul na hodinky a pokračoval:

„A taky ty jeho názory na moji modrou planetu. To jste četli, ne? To co vo ní povídá. Víte přece, co sem se na tý kouli kdysi nadřel!“

„Ale je to Václav,“ špitl Václav.

„No právě,“ řekl Starej už rozzlobeně, „neber si to osobně, ale von ten prezident, to je v každý zemi takovej můj malej zástupce. Já je nechávám, ať si vyberou pořádnýho koumáka, co na to má. Ty to víš, že jim do toho nekecám, co už může bejt člověk víc? Tak vod něj taky čekám, že to tak nějak zvládne. Že to ustojí a fakt se o ty lidi postará. Pomůže. Poradí. Jejich problémy bude řešit jako první a trochu taky pošfouchne a ukočíruje ty politiky, zvlášť, když se tam teďka tak perou. A né že zaleze uraženě do Hradu, razítkuje zákony a akorát ho zajímá, kdy bude mít příští autogramiádu. Sorry, Václave, není špatnej, ale na Tatička je to fakt málo.“ Tož už práskl nebeskou bránou i svatý Václav.

Starej si zálibně potěžkal novou raketu.

„Titanová,“ mrkl na Ježíška, „rakety těm mým děckám fakt dou.“ A byl pryč.

31.8.2009

Máš zaplacený daně, uhlíři?

(Údaje o státním dluhu přepočteném na jednoho obyvatele trhají rekordy. A tak zavedeme ještě i šrotovné a budeme se mít.)

Lidičky, pomozte. Jsem uhlíř. Dělam uhlí, tvrdě pracuji a platím daně. Máme malou chaloupku. A teď prý dlužím nějakým cizím lidem statisíce. A nejen já, vy taky. Každý, říkali v televizi. A že to pořád roste. Tak mi řekněte, co mám dělat, aby tu chaloupku těm mým děckám jednou nesebrali? Co teď?

Jsem uhlíř a daně mám fakt zaplacený. Platím jakousi dph, které moc nerozumím. Platím daň z příjmu, platím sociální i zdravotní, a k tomu ještě daň z našeho malého domečku, který opravuju vlastníma rukama. A taky daň silniční. Už dlouho. To sociální a zdravotní je vlastně taky daň. Sečteno, podtrženo: víc jak půlka z prodaného uhlí. Platím, a platím s hrůzou, co by se stalo, kdybych třeba nezaplátil. A v ještě větší hrůze si představuju, co dělají páni rádcové, když u nich na stole ta moje hromádka leží. I se všemi vašimi hromádkami.

Jako první shrábnou desátky rádcové, páni politici osobně. Scéna jak vystřižená z jakési pohádky.

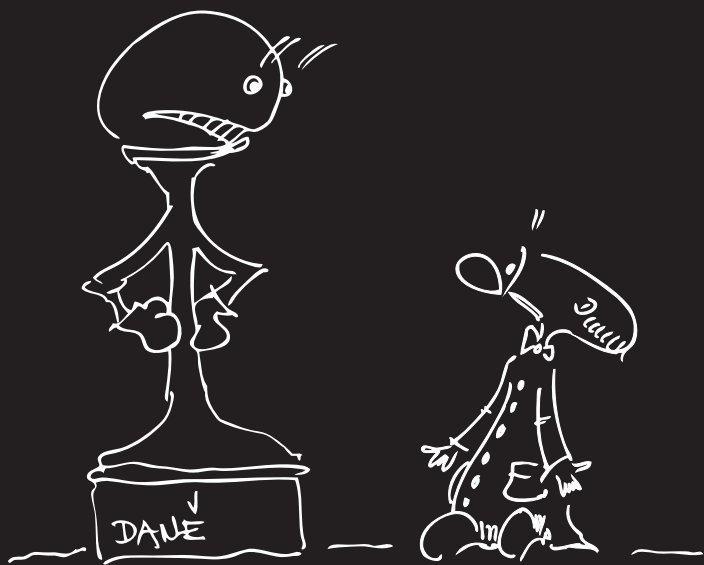
Následuje naprosto neoprávněná hromada pro asociály parazitující na mé výplatě.

Následuje vcelku oprávněná hromádka pro hrstku potřebných.

Další velkou hromadu sebere generál a velitel stráže.

Větší polovinu z toho, co zbylo, sežere přebujelý státní aparát.

Na stole zůstane ležet směšná kopka na opravu státních cest, stavbu dálnic, opravu památek, nemocnic a škol, výplaty učitelům. Pan král opět utřel hubu a rádcové se smějí. Tedy smáli se. Hromádka na stole je totiž čím dál menší. Pro všechny.

No a tak uhlíři zdaníme ještě víc jeho chaloupku, zvýšeným dph stoupnou ceny potravin, léků a služeb všeho druhu. Uhlíř se prohne ještě víc a v zádech ho zabolí. Ale zatím pořád táhne, ještě pořád jde ráno pracovat, a ne na pracák. No a tak si na jeho rodné číslo a na jeho chaloupku půjčíme trochu peněz. A až se za pár let ozvou věřitelé a seberou uhlířovic děckám chaloupku i s pozemkem? To my už tu dávno nebudeme. My budeme na své chaloupce, větší a honosnější, než je ta uhlířova, třeba u moře nebo i za mořem, jen co nejdál od všech otravných uhlířů s jejich přízemními problémy.

Jak je možné, že se tohle děje přímo před našima očima? Kde je normální selský rozum? Jak je možné, že platíme stále dokola stejné úřední figurky, které celé dny hledí z oken úřadů na pražské ulice a nedělají nic? Kdo je zodpovědný za milióny vyhozené za nefunkční projekty státních maturit? Jak to, že si nemůžeme účinně spořit na vlastní důchod? Kde je alespoň nějaká koncepce zdravotnictví? Jak to, že se státní aparát neustále rozrůstá? Jak to že v době krize nešetříme? Který vůl prosazuje šrotovné, když experti tvrdí, že je pro nás zcela neúčinné? Kde jsou rozkradené kilometry dálnic?

Venku je zle a já chci, aby můj stát šetřil. Když musím já, tak on taky. Aby podporoval pracovité živnostníky a aby naopak snížil daně a motivoval lidi k aktivitě. Aby řešil věci koncepčně. Aby mě proti mé vůli nezadlužoval. A aby nám ještě k tomu netvrdili s úsměvem sňatkového podvodníka, že venku svítí slunce, když lije jak z konve.

Tož tak, děcka, já vím, že to není tak jednoduché, ale co je moc, to je moc. Když si dám dohromady všechny ty sprostárny, kterými nás český papalášment častuje, vím přesně, jak se cítili ti, co pod okny při pražské defenestraci drželi halapartny špičkou nahoru.

10.9.2009

Zabil jsem Číslo 5, pánové!

(Právě porodila Petra Paroubková a spěchala s tím z porodnice rovnou do médií. A média se činila. To už měl náš chameleon skoro rok a rostl jako z vody.)

Nudí vás zprávy z porodnice, sněmovny či Bruselu? Kupte si chameleona! Vážně, zapomenete úplně na zoufalé politiky, udýchané zprávy na jakési udýchané televizi i na bolavá záda. A třeba se i trochu vyspíte, nejste-li úplná nemehla. Ten náš se jmenuje Doby. Jako ten skřítek. Má dvě oči a každým se současně může dívat jinam, což pochopitelně nedovede nejen pán všeho tvorstva, ale ani skoro žádný jiný živočich. Když mu do terária šoupnete cvrčka, pozoruje ho jedním okem. Druhým sleduje vás a tváří se našťvaně. Asi tuší, že život v tomhle teráriu, co připomíná zadrátovanou totalitní zemi, není úplně to pravé, co by obyčejný chameleon mohl a měl mít. Má sice klec, žrádlo a jakési bezpečí, ale ta klec je velká jako velká krabice od gumáků, žrádlo furt stejné a myslím, že mu něco říká, že podívat se někam ven by za trochu rizika stálo. Což je znakem společným pro všechny klece světa. Toho cvrčka slupne Doby ve zlomku vteřiny, v tom má celkem jasno a nebere si servítky. Staráme se o něj jako o vlastního: cvrčky mu nosíme po dvou kačkách za kus, čumáček jim namočíme do vitamínů, aby byl Doby zdravý. Vitamíny v kleci nerostou. Všechno je to v pořádku a běží hladce jen do doby, než jednoho krásného dne trochu zakopnete, a krabice plná cvrčků vám vystřelí z ruky do prostoru. Bez víčka. V obýváku.

A cvrčci jsou vážně proradní dacani. Jsou placatější než pětník a proklatě rychlí. Běží kupředu, a když vidí nějakou štěrbinu, ještě si čupnou. Když tedy dopadli na zem, oklepali se a okamžitě mazali každý jinam. Stejně nikdy nepochopím, jak je možné, že když spadne tenhle bezkřídlatý hmyz ze stodevadesátého patra, přepočteno z lidských na měřítko brouků, nic se mu nestane.

S vypětím všech sil jsem lapil dva nejpomalejší a ještě dva jsem přišlápl nohama roztaženými do gymnastické šňůry, kterou jsem nedokázal udělat ani v dobách spartakiádního sletu a kterou už mé tělo nemělo vůbec v plánu. Ostatní zmizeli. Rychle, tiše, dokonale. Snad někam zalezou, říkám si v duchu, a už o nich neuslyšíme. Z paty jsem setřel cvrččí mrtvolky a šel se dívat na fotbal. Nakonec, říkali ve zveráči, že má tahle odrůda nějak speciálně ufiknutá vrzátka, takže nevrže. Bez vrzátek jsou. Říkali.

Zlatý voči. Tenhle debilní názor mi vydržel jen do poločasu. Když dal Arsenal druhý gól, ozvalo se z kuchyně chorvatsky ostré tydlí-vrz a už to nepřestalo. Je pravda, že do té doby se mi podařilo rozšlápnout ještě čtyři čumáčky, co to pod kobercem nevydrželi a vylezli se taky podívat na Ligu mistrů. Tenhle byl ale pátý a nebylo ho vidět. Zato slyšet ano.

Po půlhodině vrzání jsem to nevydržel a s odhodláním zastavit řádění toho protivného hmyzu jsem vyrazil do kuchyně. Pozici protivného houslisty jsem určil v květináči s fíkusem. Geniální řešení strčit kvítko na zahradu, kde bude Číslo 5 cvrkat, než úplně zmrzne, nevyšlo. Nezmrzl, dál cvrkal kdesi pod ledničkou dojemnou pohřební skladbu fíkusu, který jsem venku zapomněl a který tam do rána zmrzl. Měl to i s hudbou.

Další půlhodinu jsem klečel s hubou až u samé země, svítil čelovkou a třískal pravítkem kamsi pod ledničku. Postupně jsem odtamtud vystřelil vršek od piva, chuchvalec prachu a tři cvrčky, bohužel dávno už mrtvé. Nakonec to vypadalo, že jsem se přece jen trefil, bylo ticho.

Unaveně jsem se zhroutil do křesla a kopačák Angličanů jevil se mi jako malý hbitý cvrček. A pak se ozval znovu. Hlasitě, jásavě. Vyrazil jsem do kuchyně, a co byste řekli: byl tam. Vyšlapoval si spokojeně od ledničky a vypadalo to, že se trochu usmívá. Před sporákem se zastavil, otočil hlavičku ke mně a drze nadzvedl obočí, nebo co to ty potvory mají. Dívali jsme se na sebe, z očí do očí, chlapsky, neústupně, jako Henry Fonda a Charles Bronson. Odplivl bych si,

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.